

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 000202 09 Кж 3
Бања Лука, 10.11.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судија мр Вељко Икановић, као предсједник вијећа, а судије Војислав Димитријевић и Слободан Милашиновић, као чланови вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С. Г. због кривичног дјела тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. и кривичног дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 49/03, 108/04, 37/06 и 70/06) и оптуженог З. Г., због кривичног дјела убиство у покушају из члана 148. став 1., у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца из И. С. и бранилаца оптужених које су изјављене против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000202 08 К од 21.5.2009. године на сједници вијећа одржаној дана 10.11.2009. године, на чијем су јавном дијелу присуствовали замјеник главног републичког тужиоца Бранка Милошевић и оптужени З. Г., а у одсутности уредно позваних оптуженог С. Г. и бранилаца оптужених Б. Ј. и Ж. Р., адвоката из И. С., донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе бранилаца оптужених С. Г. и З. Г., док се дјелимично уважава жалба окружног тужиоца из И. С. и преиначаваче се пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000202 08 К од 21.5.2009. године и то у одлуци о казни тако што се оптуженом С. Г., узимају као утврђене том пресудом утврђене казне и то за кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске казна затвора у трајању од 10 (десет) мјесеци, а под тачком 2. исте пресуде за кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске, казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, па му се, на основу одредбе члана 42. став 2. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске, изриче јединствена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) мјесеца, док се у преосталом непреиначеном дијелу ова пресуда потврђује.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000202 08 К од 21.5.2009. године (у даљем тексту побијана пресуда) оглашени су кривим оптужени С. Г. и З. Г., и то оптужени С. Г. под тачком 1. за кривично дјело

тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске, а под тачком 2. за кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске, у стицају, а З. Г. за кривично дјело убиство у покушају из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, у вези члана 20. Кривичног закона Републике Српске. Побијаном пресудом првостепени суд је, примјеном поменутих законских прописа, те одредби члана 28., 32., и 37. Кривичног закона Републике Српске, оптуженом С. Г. за кривично дјело тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске, утврдио казну затвора у трајању од 10 (десет) мјесеци, а за кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске, казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, па му је на основу одредбе члана 42. став 2. Кривичног закона Републике Српске, изрекао јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 4 (четири) мјесеца. Истом пресудом првостепени суд је оптуженог З. Г. осудио на казну затвора у трајању од 2 (двије) године и 8 (осам) мјесеци. На основу одредбе члана 44. став 1. Кривичног закона Републике Српске, оптуженима је у изречене казне затвора урачунато вријеме проведено у притвору од 23.7.2008. године, па даље. На основу одредбе члана 99. став 1. и става 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 50/03, 111/04, 115/04, 29/07, 68/07 и 119/08, 55/09, 80/09, 88/09 и 92/09), оптужени су обавезани да дјелимично накнаде трошкове кривичног поступка, и то у износу од по 2.000,00 КМ, те паушал од по 150,00 КМ, од укупног износа трошкова кривичног поступка у износу од 10.495,00 КМ. На основу одредбе члана 62. Кривичног закона Републике Српске, а у вези са чланом 399. став 6. истог закона, од оптуженог С. Г. су одузети аутоматска пушка, марке „МП I-КМ72“, фабричког броја... калибра 7,62 мм, ручна бомба М-50, серијски број 8629, ручна бомба М-93, серијски број 3516, ручна бомба без ознаке, метак пушчани калибра 7,62 мм-61 комад, метак маневарски калибра 7,62 мм-5 комада, метак tomsoncal-45 мм-1 комад, Винчестер метак, оквир за АП-2 комада и РАП. На основу одредбе члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске, оштећени С. З. је за остваривање имовинско-правног захтјева за накнаду штете упућен на парнични поступак.

Против побијане пресуде жалбу су благовремено изјавили окружни тужилац из И. С. и браниоци оптужених.

Окружни тужилац жалбу је изјавио због повреде Кривичног закона и због одлуке о казни, са приједлогом да се побијана пресуда укине, а након проведеног претреса оптуженима изрекну казне затвора у дужем временском трајању.

Бранилац оптуженог С. Г., Б. Ј. адвокат из И. С., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона са приједлогом да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса.

Бранилац оптуженог З. Г., Ж. Р. адвокат из И. С., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања,

повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени З. Г. ослободи од оптужбе.

На сједници вијећа замјеник главног републичког тужиоца је изложила жалбу окружног тужиоца из И. С., остајући код исте с тим што је предложила да се побијана пресуда преиначи, оптуженима изрекну казне затвора у дужем временском трајању, а жалбе бранилаца оптужених као неосноване одбију, док је присутни оптужени З. Г. подржао жалбу свога браниоца.

Испитујући побијану пресуду у оном дијелу у којем се побија жалбом, а у смислу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Насупрот другачијим тврдњама изнесеним у обје жалбе бранилаца оптужених и овај суд прихвата став првостепеног суда да се у конкретном случају ради о истим радњама које су оптужени у конкретном случају предузимали, односно о истом догађају који је предмет оптужбе и о коме се суди, а само прецизирање времена предузимања једне радње у односу на другу радњу, те њиховог редослиједа извођења од стране оптужених, датих као у чињеничном опису изреке те пресуде, утврђених у току поступка наконведеног доказног поступка, не чине околности које би могле довести до повреде објективног идентитета оптужбе. Другачији редосљед радњи не мјења њихов садржај нити могу на било који начин утицати на идентитет оптужбе и побијане пресуде. Обојица оптужених су оглашени кривим управо за оне радње за које су и оптужени. Стога овај суд не налази да је у конкретном случају првостепени суд починио битну повреду прописану одредбом члана 303. став 1. тачка и) Закона о кривичном поступку.

Одлучну чињеницу на основу које је првостепени суд закључио да се ради о тешким тјелесним повредама, те колико их је било, првостепени суд је утврдио на основу оцјене доказа вјештачењем по вјештаку др Х. Ж., специјалисти судске медицине, тако да не стоји жалбени приговор изнесен у жалби браниоца оптуженог С. Г. о изостанку разлога о овој одлучној чињеници. Поменути вјештак је свој закључак дао на основу медицинске документације за оштећеног, према којој је оштећени С. З. критичног дана задобио повреде у виду оштећења раменог нерва лијеве руке, пријелом лијеве кључне кости, које представљају двије тешке тјелесне повреде, затим раздернонагњечене ране у предјелу тјеменог дијела и чеоног дијела главе, које представљају лаке тјелесне повреде, те простријел кроз десну наткољеницу и простријел кроз десну подлактицу, које представљају лаке тјелесне повреде, јер не нарушавају интегритет важних органа који улазе у састав важних дијелова тијела. Истина на основу овога налаза и мишљења, лако се може закључити да је сваки од оптужених нанио оштећеном С. З. по једну тешку тјелесну повреду, а да се не ради о множини, како се то исправно примјеђује жалбом браниоца оптуженог С. Г. Међутим, ова грешка, а по оцјени овога суда, није имала за посљедицу постојање битне повреде одредаба кривичног поступка, обзиром да није утицала на правилност правне квалификације дјела, а и приликом одмјеравање казне оптуженом С. Г. првостепени суд није ову чињеницу цјенио као отежавајућу. По

свему судећи ради се очигледној погрешци која је могла бити отклоњена и на други начин (члан 297. став 1. Закона о кривичном поступку).

Тврдња изнесена у жалби браниоца оптуженог З. Г. да је овај оптужени критичне прилике пуцао у правцу сукоба односно оштећеног, а без намјере да га убије (био близу, а није нишанио у виталне органе), је већ без успјеха изнесена у току првостепеног поступка, уз образложење које, као исправно, прихвата и овај суд. Оптужени З. Г. одмах је пуцао у правцу оштећеног, тако да је један хитац погодио оштећеног у десну ногу, а други у десну руку. И овај суд прихвата закључак првостепеног суда да се хици упозорења не испалују на такав начин, већ се исти испалују у зрак или на супротну страну, чиме би било избјегнуто свако евентуално повријеђивање другог лица. Осим тога искази оптужених у односу на ову околност нису поткријепљени другим изведеним доказима, а прије свега у одсуству било каквих повреда на оптуженима.

У погледу средства којим је оптужени С. Г. дјеловао према оштећеном С. З., жалба његовог браниоца је посветила значајан простор. Међутим и ова чињеница је била предмет разматрања првостепеног суда који је изнио увјерљиве разлоге које прихвата и овај суд. Осим тога, ако се има у виду да средство извршења нема утицаја у погледу правне квалификација дјела нити представља елемент бића предметног кривичног дјела, онда ово питање губи на значају. И на крају дио исказа оптуженог З. Г. који је дат у току истраге, који Записник о испитивању овог оптуженог је оптужба користила у унакрсном испитивању, када истиче „Затим мој отац прилази С. удара га већом сјекиром коју је претходно понио од куће, у предјелу стомака и у руку и то тупим дијелом сјекире“, је заиста довољан за закључак изнесен од стране првостепеног суда у погледу средства извршења.

Првостепени суд је правилно приликом одмјеравања казне оптуженима за кривична дјела за која су оглашени кривим узео у обзир и цијенио све околности које у смислу одредбе члана 37. Кривичног закона Републике Српске, имају утицаја да казна буде мања или већа. Тако досадашња неосуђиваност оптуженог С. Г., чињеница да се ради о старијем и тешко болесном човјеку и повратнику у раније мјесто живљења, да са својом вишечланом породицом живи од скромних прихода бавећи се пољопривредном дјелатношћу, признање дјела из тачке 2. оптужнице, те коректно држање у току поступка и исказано кајање због догађаја, уз одсуство отежавајућих околности на страни овог оптуженог, добар су основ за утврђене казне за свако од кривичних дјела која му се стављају на терет. Приликом изрицања казне оптуженом З. Г. првостепени суд је такође исправно узео у обзир старосну доб, те чињеницу да и овај оптужени није до сада осуђиван, његово лоше здравствено стање, коректно држање, те исказано искрено кајање због догађаја, уз одсуство отежавајућих околности и на страни овог оптуженог. При томе првостепени суд је правилно узео и обзир степен кривичне одговорности, различиту правну квалификацију, те је нужно дошао до различитих казни за двојицу оптужених. Стога наводи свих изјављених жалби у погледу неадекватности изречене казне за оптуженог З. Г. и утврђених казни за оптуженог С. Г., нису основани.

Међутим са правом примјећује жалба окружног тужиоца да јединствена казна оптуженом С. Г. није изречена у складу са одредбом члана 42. став 2. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске, обзиром да иста представља збир утврђених казни. Стога је овај суд, дјелимично уважавајући жалбу окружног тужиоца, а на основу овлашћења прописаног одредбом члана 320. став 1. Закона о кривичном поступку у том дијелу преиначио побијану пресуду и правилном примјеном цитиране законске одредбе оптуженом С. Г. изрекао јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) мјесеца, док је у преосталом дијелу побијану пресуду потврдио.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
мр Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић